

Vůdcem dobrým bude ten, kdo dovede sloužit a kdo cítí, že sám je veden a veden chce být.

V nespočtu hvězd často náhle zazáří nová, upoutá na sebe pozornost. Po přiměřeném čase pozorování a hodnocení ustoupí o ni zájem, je zařazena mezi ostatní, běžné, nestane se stálíci.

On má dostatek energie a erudice, investuje je však do své ješitnosti.

Když v době nesvobody se neobětuje za boj ve prospěch nějaké nadčasové ideje, jakou pak službu pro národ, pro vlast od takového jedince můžeme čekat, když se protlačí na piedestal nejvyšší v plné demokracii.

On však nikdy „nekočiroval“ tento stát, on hlavně „kočiroval“ své ego.

V jeho virtuálním světě, jím dobře vykonstruovaném, který ztotožnil se světem kolem, bude mít on pochopitelně vždy pravdu.

Je to mnou napsáno o konkrétní osobě, ale může to mít v lecčems i obecnou platnost.

Kap 0

V ODS udržují v neustálé aktivitě skalní jádro svých fandů kontinuálními rebeliemi ve vytipovaných věcech, které nemusí být vždy ku prospěchu ostatních občanů. Jsou využívány náměty, které mají v sobě inspiraci pro mobilizaci fandů k trvalé pospolitosti a k odporu vůči těm s nesouhlasnými názory a nebo mají ještě více burcovat skupiny jakýchkoli nespokojenců ve společnosti a nenápadně je přetáhnout do svých řad. Stmelovat vlastní šiky a udržovat je v bojové náladě. Stará osvědčená zkušenost : využívat každé příležitosti v ději každodenního života, přifouknout ji, ozdobit ji demagogickými hesly a ty trpělivě opakovat jako gramofon a hlavně vyrážet do boje, třeba i proti všem. Kdo v takovém boji zpozoruje, že si někdo v něm ohřívá svou polívčičku a získává osobní prospěch? Nepodstatné. Touha po moci a osobním prospěchu je u některých jednotlivců nezměrná. Je to vlastně protipól služby, služby národu. Ne náhodou jemu bylo přisouzeno hodnocení: Technolog moci.

Kap 1

Jakou obětavost ve prospěch národa, společnosti můžeme očekávat od mnohých z těch, kteří již před listopadem 89 neprokázali žádnou velkou snahu ani odvalu bojovat ve prospěch svobody, pravdy a dalších demokratických ideálů nebo dokonce prosperovali z opaku? Takoví především tehdy mysleli na sebe, jak osobně nejlépe proplout ve vodách, rozbouraných současnými ději, když už tady oni a ty vody byli. Nyní se považují za předurčené pro vedení našeho obrozeného státu. Lze přijmout argument z našich dějin – rok 1918 – kdy do čela státu se dostali ti, kteří již před naší nezávislostí svými činy prokázali svou oprávněnost pro své funkce. Nebyli teoretiky, ale praktiky, riskující vše ve prospěch všech. Svě postavení si nemuseli prosazovat, usilovat o ně, ale pouze držet. U nás dnes z drtivé většiny vládnu ti, kteří nepřipravovali systematicky, promyšleně podmínky pro položení základních kamenů nové demokratické společnosti a nebyli ochotni riskovat vše (bylo by málo spokojit se s jejich prokazováním, že byli jako proti, když jim bylo šlapáno na palec). Sloužit a obětovat se pro ostatní, pro to musí být zárodky v krvi, která je filtrována srdcem, a z kterých musí vycházet podněty. Opravdová láska k národu, a ne k sobě samému, není pouhý rozmar, s kterým lze jako se slovem libovolně žonglovat. Je to idea nejvyšší a nejváženější, kterou jsme si vybrali, abychom se ji snažili naplňovat skutky, a i případnými osobními obětmi, ať ve válce či míru. Není pravda, že takoví lidé s takovými zárodky v krvi nebyli po listopadu 89 k dispozici. Jen si je národ nevytáhl, národ oslnili jiní. Spíše se vnutili a pak je možno říci, že ti první prohráli. Základ duchovní a morální síly chyběl, devastace zhroutenou totalitou v této oblasti byla značná. Těch málo, kteří měli předpoklady a obětovali se již před revolucí, by asi bývali museli projít větším ohněm, museli by se bývali více zocelit a prověřit. Dovedl-li se národ vypořádat jednoznačně a spontánně s komunistickou totalitou, měl se vypořádat se všemi zbytky, které všemožně bránily, abychom ty správné lidi měli v čele. Navíc kdyby nebyla pátá kolona i mezi těmi, kteří se postavili do čela zástupů, určitě by vše bylo lepší. Dnes jsou to jen samé kdyby, chytrost generálů po bitvě. Ale přesto to snad nemá hodnotu odpadu do koše. Po každé revoluci, ať krvavé nebo sametové, se zjišťuje, že mnohé mělo být jinak. Musí se tedy o tom mluvit. Mrzí, že to jiné v našem případě mohlo být opravdu jiné, příznivější ve prospěch idejí, které byly u

zrodu. Asi nesmíme lpět na tom, že vše (jak to chceme) musí být hned. Takovou znalost měli již dávno před námi. Tak jako proti zlu se musí neustále bojovat, tak i o prosazování idejí se musí neustále usilovat, protože pravidlo, které platí po staletí a je nepsaným zákonem, říká, že každý národ má to, co si zaslouží. Prostě to, co si sám pro sebe připraví. Čím více budeme sami na sobě pracovat, hledat a odstraňovat chyby sami v sobě, tím větší bude naděje, že se dočkáme dobrých výsledků ve prospěch nás všech. Trvalá revoluce v nás a ne jen občasné probuzení, vybuchnutí. I své vůdce musíme vybírat s větším rozmyslem a zodpovědností. Ti dnešní již jiní nebudou. Mládí má v sobě zárodek změny. Nové evropské uspořádání je pro naši budoucnost rovněž nápomocné. Vše může tento národ ve svůj prospěch využít. Nebude-li dobrá budoucnost, můžeme se vymlouvat jen sami na sebe. Pochybuji, že toto vše má pan Klaus v sobě, že se tím nechává vést.

Výše uvedené věty, ač jsou formovány více v obecném posuzování, jsou zde přiřazeny ke konkrétní věci, protože s osobností profesora Klause (jako jedné vybrané) mají mnohé spojitosti a při náhledu na něho by měly stále tvořit pozadí, které pomáhá ke kontrastnějšímu porovnávání a zvýraznění plusů a minusů. V zorném poli musíme vidět nejen zkoumanou osobnost, ale i související pozadí, zahrnující obecně platné nezbytnosti života a prostředí kolem nás. Jen promítáním zkoumaného na plátno zásad a idejí prověřených staletími, které jsou stanoveny dohodou všech jako prostředky k dosažení nejvyšších cílů, lze se přiblížit k objektivnímu obrazu.

Kap 2

Jen ty věci a problémy společnosti vezme K. za své, které zapadají do jeho osobních plánů a cílů. Je přesvědčen, že je obdařen renesančním mozkiem, který je schopen zasahovat téměř do všech oblastí lidské činnosti. Navíc jeho domýšlivost, ctižádost ho zatahují do věcí, jejichž ovlivňování a řešení by měl přenechat jiným.

Kap 3

ODS a její vůdce nemají v praktických věcech snahu přihlížet k přirozeným pravidlům života a zkušenostem, ověřených staletími. Nejsou schopni je vidět pro svou zaslepenost, vycházející z jejich až neúměrného sebevědomí a domýšlivosti pro schopnosti svých mozkových center. To je vede k častému se předvádění (obzvláště v TV), k honbě za popularitou s cílem ovládat masy a ne jim sloužit. Je nutno přiznat, že se jim i daří. Jinak by nebyli, tam kde jsou. Jedno pravidlo přirozenosti říká, že chyby se jen výjimečně odstraňují změnou systému, hlavně se má trpělivě, dlouhodobě usilovat o neustálé vylepšování zavedeného. V jejich případě nedodržování staré zásady je jen vědomé zakrývání nedostatků při jejich vládnutí a přiznání, že si je odmítají připsat na svůj vrub. Mají snahu zakrývat chybně fungující kupením nového, neosvědčeného, oslnit nápady a přesvědčovat masy, že oni jsou ti jediní praví. Jestli i toto se jim zčásti daří, je to díky slepotě národa nebo, že tento národ nemá na víc? Zavést, vymyslet není takové umění, ale udržet v chodu, aby věc žila, prosperovala, odolala všem nástrahám, překážkám, to je to nejtěžší a ví to i ten trochu schopný manažér. Házet před masu neustále novou a novou návnadu a hnát ji jako neškodné stádo podle svého přání je neúčinnější demagogie, přinášející užitek jen honcům. V dějinách lidstva byli lidé, kteří si svou slávu, nesmrtelnost, ať už v kladném nebo záporném smyslu, vydobyli v mimořádných událostech, situacích, jen pokud tyto trvaly. Pak už oplývali schopnostmi průměrné bytosti, zapadli do masy lidí jako její nevýrazná součást, pokud si nenašli jiné využití. Podobně je to s vůdcem této strany a některými nižšími. Asi ještě nepominula mimořádnost, nenajeli jsme do vyjetých kolejí. Hledání sama sebe trvá, transformace myšlení neskončila. Také se tomu lidově říká – je pro jedno použití.

Kap 4

Dopustíme-li se úvahového násilí, mohl by on sám (VK), se svými metodami prosazování svých myšlenek a nápadů do života společnosti, být takovým malým důkazem, že osvícený diktátor je přijatelným řešením pro vládnutí. Jen se všichni musí modlit, aby ho Bůh osvětil dobrými myšlenkami a nápady.

Kap 5

Zjednodušeně lze říci, že VK je muž slov : žonglovat s nimi, zvolit správné slovo ve správnou chvíli. Kupř. aby dav ho následoval, aby ho uctíval. Má pro to neuvěřitelný cit, nadání. V tomto významu lze o něm hovořit jako o tribunu lidu. Ale je toto konstruktivní práce, potřebná a užitečná pro naši společnost? Samozřejmě že u tribuna lidu je rozhodující kvalita předkládaných myšlenek a cílů. To ponechme na posouzení jiným a zůstaňme u načatého. Vodu si vybral pro své známé přirovnání (hodit do vody ...). Vodní živel je mu zřejmě blízký, v rozbouraných vodách života společnosti se cítí jako doma. Nastane-li klid a vody se uklidní, pročistí, pak není nic, co by ho vznášelo.

Pro konkrétní svůj krok prohlásí (zvolí slova) – je to nutné pro stabilitu země, není jiné řešení – a stádo zdůvodnění přijme, hlouběji se věcí nezabývá. Několik vhodných slov zakryje snadno skutečnou podstatu věci. Občané přebírají úlohu diváků. Silně se zaangažuje jen v těch celospolečenských jevech, při kterých může využít takových svých schopností. Téměř geniální umění, jak se nechat unášet na ramennou rozhybaného davu, téměř geniální umění, jak pracovat se slovem a mít perfektní čich pro situace plánované i neplánované. Kdyby on

nebyl v něčem nadprůměrný, často nepřekonatelný, nedostal by se nad všechny své soupeře. Ale obyčejný každodenní život potřebuje hmatatelné výsledky prospěšné všem a ne aby občan odpovídal na otázku, jak se máš? slovy Hamleta : Báječně. Jako na krmníku. Polykám vzduch nadívaný sliby.

Podstata vůdcovství ve státě byla již dávno stanovena. Lze ji našťástí vyjádřit pouhým slovem, stále opakovaným : Služba. Základní náplní nemůže být boj o moc. Touha po moci, podporovaná nezměrnou ctižádostí po vyniknutí, je opiem, kterému může odolávat jen morálně silný člověk. Každý, kdo trochu přičichne k moci vám potvrdí, jaké ona poskytuje opojné chvíle. Citát – „je nejlepším a nejpřirozenějším řádem, aby nejmoudřejší ovládali množství, jsme-li si jisti, že budou vládnout k jeho prospěchu, a ne ke svému“. (J.J. Rousseau)

Kap 6

Operace pro přeměnu naší společnosti po listopadu 89 se začala z prostředka, jen ekonomii, jen tím, co pro politické dobrodruhy je nejsnazším a nejlacinějším lapačem pro voličské hlasy. Jestliže se má přerodit systém života společnosti, státu, musí se začít i pevnými a dobrými zákony, silou která je bude včas a rázně vynucovat. Vlastně by vše nové mělo směřovat k jedinému – změně myšlení jedinců. Vést člověka pro život v novém prostředí, a ne spoléhat, že dáváním přednosti jediné oblasti ze života společnosti – ekonomii, zajistím vše zbylé, i vlastnosti lidí. (To by zavánělo Marxem.) Jak by pak bylo jednoduché vychovávat člověka (něco podobného měli ve svém arsenálu komunisté). Ač nebudeme mít hospodářství zcela podle našich představ, ale budeme-li mít jedince se správným myšlením, morálně vyspělé, se smyslem pro demokratický život, přesto můžeme žít spokojeně a šťastně. Tak jako si ne právě bohatá rodina dokáže najít způsob a podmínky pro společný život, že jej pak může označit za relativně spokojený a šťastný. Jestli však společnost staví své žití na systému carpe diem, pak podobné názory padají do zcela neúrodné půdy.